

Koreografiin kundi verið betri

MYNDIR: EYÐBJØRN JACOBSEN

verið valt frá. Prins Henrik ljóðaði meira sum ein grønlendari enn ein fransmaður, og bispin hava vit sæð dekan ov ofta. Men tá tað er sagt, so staðfesti Hilmar Jan enn einaferð, at hann telist millum føroya bestu hermarar: Jógvan Arge og Tróndur Patursson vóru væl trofnir, og fáur mundi ivast í hvør var inspirasjón til tann smákiksaða brilluskortin við tí lítlu akslataskuni og teimum okkurt um 2375 spurningunum: »vissi tú ikki svarar ordiligt, so avdúki eg teg!«. Parodiin uppá pastorin, sum var meira kenslur enn kyn, var eminent, og í somu vælskrivaðu sketch rakti Jensina Olsen eisini snórabeint við tí karakteristisku knarrandi røddini, hjá sexologinum, sum var nógv meira kyn enn kenslur. Og apropos tað lokala: Sekundið sum gekk, frá tí at Jákup Bernhard Brim Joensen kemur sníkjandi inn við yvirskeggi, frakka og myndatóli, og til áskoðarnir kenna Oliver á Norðlýsinum, og brustu út úr, var óluksálaga stutt. Hann gjørdi so lítið, men tað riggaði so væl. Jákup Veyhe prógvaði enn einaferð at hann hevur eitt natúrtalent fyri timing og tóna, tá hann vísti okkum ein løgmann, sum var góður við øll og hevði álit á øllum – sjálvt figgjarmálaráðharranum:

»Jørgin... (kunstpausa)
er... (kunstpausa)
ein fittir... (kunstpausa)
bandittir!«

Tann politiska satiran er torfør, ikki minst tí hon ofta, á sama hátt sum tíðindi, krevur at verða viðkomandi og aktuel. Í so máta var tað flott, at Jákup Veyhe náddi at dagføra sína einarøðu, so hon eisini fangaði tað sum lögmaður hevði sagt dagin fyri.

MORREYTT VIÐ MÁTA

Kanska skuldi eg, av øllum, ikki verið tann fyrsti til at grenja um ónærligheitir. Men í hesum føri meti eg, at tað kundi verið ein fyrimunur fyri sýningina, um tað morreyða bleiv doserað við máta, og at summir

Ein sannførandi Oliver á Norðlýsinum

seksuellir yvirtónar blivu transponeraðir niður til undirtónar. Í øllum førum kundi raðfylgjan á innsløgnum verið lögð, so tilsippingar til tað sum rørist »sunnanfyri markið«, ikki komu slag í slag ígjøgnum allan fyrra part av sýningini, men bleiv fordeilt strategiskt út á alla sýningina. At bommini so at siga, blivu blandaði eitt sindur betri, isjannoyt? Jú gamaní, tað fúla hevur oftani eina forloysandi funksjón í skemti. Kann-ingar hava staðfest hvussu eitt slag av comic reilief kann fanga áskoðarin meðan hann er verjuleysur, og líkasum klækka hann til at flenna spontant. Tað sigst at hita látur-vøddarnar upp og opna áskoðarnar til at taka væl ímóti øðrum, og meira »kompleksum« sløgum av humori. Kanska høvdu fyrireikarnir lisið hesar kann-ingar, og lagt skrána hareftir....?

TAÐ LOKALA?

Styrkin hjá Klaksvíkar Sjonleikarfelag hevur altíð verið tað stuttliga. Tey hava spælt hópin av vældámdum og vælvitjaðum skemtileikum, og Norðyastevnu-teitið, sum gjørdi gjøldur við lokalum persónum og hend-ingum, var fast á skránni fleiri ár á rað. Oftast vóru tað bara norðingar sum stóðu á pallinum, og norðingar sum fingtu toyggið. Men eftir at konseptið við Hallarkaberett-unum tók seg upp fyri 6 árum síðani, er hópurin so líð-andi vordin styrktur við fólki uttanífrá. Eg hugsi tað er

ikki ørðvísi enn tá kappróðrarbátarnir verða mann-aðir við avbygdamonnum ella tá fót bóltslíðini keypa spælaraðuttan úr heimi. Í einum lítlum landi har talentmassin er avmarkaður, kann tað vera ein fyrimunur at blanda bommini. Men onkur vil tó verða við, at tað órógv innihaldið, ella sum ein segði við meg niðri á Vágshøi: »Har er einki lokalt eftir, hatta er bara blivin ein pengamaskina!«. Tá eg sama kvøld fór til sýningina, royndi eg at leggja mær í geyma, um tað lokala mundi verða eitt sindur forfjónað í kabarettini. Og eftir mínum tykki var tað als ikki so illa statt. Gamaní, tilsippingin til reyvarbøllarnar hjá Jan Gardar og fyrilestrarnar hjá Niclas Hera gav ikki meining sum annað enn namedropping, eitt slag av lokalum hjáputri. Men fleiri innsløg vóru væl undirbygd við aktuella lokalum referansum, m.a. Fagraberg og Ágot, Jógvan Skorheim og kongaligar vitjanir, nýggja Betesda og Kirkjan, Ran og Norðlýsið, og ikki at forgloyma allar teir lokalu klassikarnar sum Showmenn spældu hjá Straight Ahead, Annfinn & Co, Dynamitt, Hjarnar, Frændur, o.ø. Men fyrireikarnir gjørdu uttan iva tilvitað nógv burtúr tí specifikt landspolitiska og tí generelt føroyska, tí tey vildu fevna eitt sindur breiðari. Teir Norðoyastevnugestirnir sum koma gjøgnum undir-sjóvartunnilin mugu eisini fáa okkurt burtúr. Ongan-tíð betri, um tað samstundis merkir at Klaksvíkar Sjon-leikarfelag eisini fær eitt sindur meira burtúr.

Nú eri eg kanska ikki tað skjótasta prutlið á keiini, men eg fangaði ongantíð hvat heitið á kabarettini »Luktur í Smakkinum« merkti? Ná men, uttan mun til hvat undirritaði ummælari

hefur skilt ella misskilt, so talar móttøkan hjá áskoð-arunum fyri seg. Og eitt er so púra vist, at høvdu vit havt eitt »flenni-metur« í Badmintonhøllini leygar-kvøldið, so hevði tað brost-ið, minst líka so hart sum stórhvalurin.

